

Γράφει ο **Χρήστος Επαμ. Κυργιάκης**

Προσπαθείτε πολύ, είναι ολοφάνερο, εδώ και πολλά χρόνια αλλά δεν μπορείτε.

Θέλετε πολύ να μας πείσετε, μα δεν τα καταφέρνετε γιατί γνωρίζετε, πολλές φορές καλύτερα από εμάς, ποια είναι η αλήθεια.

Προβάλλετε την δήθεν ανωτερότητά σας, αγορασμένη άλλοτε τοις μετρητοίς, άλλοτε κοψοχρονιάς, άλλοτε με το ζόρι και άλλοτε επί πιστώσει ως αδιαπραγμάτευτη και αδιαμφισβήτητη για να καλύψετε την εσωτερική σας κατωτερότητα.

Και μιλάω γι' αυτό το εσωτερικό κενό που σας χαρακτηρίζει και σας επιτρέπει να μπορείτε να ζείτε σε κάστρα και φρούρια την ίδια στιγμή που δημιουργείτε εκατομμύρια άστεγων. Για το εσωτερικό κενό που σας οδηγεί στο να παραβιάζετε τους νόμους που εσείς θεσπίσατε στο όνομα της ισονομίας.

Δεν αντέχετε το δίκιο γιατί γεννηθήκατε μέσα στο άδικο, μεγαλώσατε αναπνέοντας αδικία, και ζείτε στο βασίλειο της αδικίας και της εκμετάλλευσης.

Κλέβετε και νομίζετε πως κάνετε κάτι τόσο σημαντικό γιατί δεν είστε άξιοι ούτε να βαδίσετε, χωρίς να κλέψετε την περπατησιά των άλλων.

Βιάζετε, βρίζετε, ασελγείτε, δωροδοκείτε, απειλείτε, σκοτώνετε γιατί δεν είστε πλέον άνθρωποι κι αυτό σας τρώει τα σωθικά επειδή δεν μπορείτε να το αλλάξετε ούτε να πληρώσετε για να εξαφανιστεί. Το κουβαλάτε μέσα σας.

Σπέρνετε το μίσος και το διαχωρισμό, μισείτε το διαφορετικό, το απλό, το όμορφο γιατί δεν μπορείτε να του μοιάσετε και να το χαρείτε. Το θέλετε αλλά δεν μπορείτε.

Στις φλέβες σας δεν κυλάει αίμα αλλά χρυσόσκονη.

Σπάσατε τους καθρέφτες στα θωρακισμένα σπίτια σας, στην αρχή για να μην σας θυμίζουν την παλιά σας ανθρώπινη υπόσταση και αργότερα για να μην σας θυμίζουν ότι γίνατε τέρατα.

Θαρρείτε πως μας τρομάζετε με τις ασχήμιες σας αλλά οι μόνοι που τρέμετε από φόβο είστε εσείς.

Ξέρετε πως το δίκιο δεν πνίγεται και πως το άδικο πάντοτε στο τέλος νικιέται. Αυτό το τέλος είναι που το ακούτε να έρχεται καλύτερα από εμάς. Στην αρχή σαν μικρό αυλάκι ακούγεται, μικρό αυλάκι κόκκινο σαν το αίμα αθών που χωρίς ντροπή δεν διστάζετε να χύσετε.

Και μετά ρυάκι γίνεται και χείμαρρος και ποτάμι φουσκωμένο που θα καθαρίσει τους βρώμικους στάβλους σας.

Ποτάμι φουσκωμένο θα γίνει η οργή και θα σας πνίξει.

Πιστεύετε ότι νικάτε κάθε φορά που ορμάτε σε αδύναμους και ανυπεράσπιστους, μα κάθε φορά καταλαβαίνετε πως “φάγατε” άλλη μια ήττα. Είστε αναλώσιμοι, μιας χρήσης, κι εσείς και τα αφεντικά σας και τα αφεντικά των αφεντικών σας.

Κοιτάζετε ο ένας τον άλλον από την κορφή ως τα νύχια. Άλλοτε βλέπετε μπότες, ασπίδες, κράνη σκέτους δίποδους αστακούς και άλλοτε πανάκριβα λουστρίνια, λαμέ παντελόνια και φορέματα και πανάκριβα αρώματα για να καλύπτουν την εσωτερική δυσοσμία που αναδίδετε. Στο μόνο που διαφέρετε είναι στην αμοιβή σας. Άλλοι πληρώνετε με λίγες δεκάδες ευρώ και άλλοι με πολλές δεκάδες χιλιάδες.

Χτυπάτε στα κρυφά και στα σκοτάδια οι μεν με γκλομπς και οι δε με νόμους και δικαστικές αποφάσεις.

Αλήθεια σαν ξεγυμνώσεις τον αδύναμο ποιος ξεφτιλίζεται περισσότερο;
Σαν κλέψεις τον ανήμπορο ποιος είναι ο πιο έξυπνος και ο πιο ικανός;

Σας αρέσει η εξουσία και κρέμεστε πάνω της γιατί είστε ετερόφωτοι και το μόνο που ξέρετε να κάνετε πολύ καλά είναι να υπακούτε.

Υποκριτές ως το μεδούλι, τρέχετε στις εκκλησιές και στα μοναστήρια να σώσετε τις ψυχές σας, ξεχνώντας πως ζείτε εδώ και πολύ καιρό με την απουσία τους.

Δεν μπορείτε να δημιουργήσετε, παρά μόνο να καταστρέψετε γιατί δεν κάνατε ποτέ όνειρα που να χωράνε, εκτός από τους εαυτούς σας, έστω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο ή μια μελωδία με βιολί κοιτώντας ένα βράδυ το φεγγάρι.

Εντάξει, μην τρομάζετε άλλο.

Απλά είναι όλα αυτά κι ανθρώπινα και πανέμορφα.

Ίσως γι' αυτό σας φαίνονται τόσο δύσκολα.

Η ανθρωπιά και η ομορφιά, σας προκαλεί αυτανάφλεξη γι' αυτό καλά κάνετε και τις αγνοείτε παντελώς.

Εμείς αμετανόητοι, θα συνεχίσουμε να βαδίζουμε με την όρθια στάση που ταιριάζει σε ανθρώπους και να συγκινούμαστε με τις ομορφιές της ζωής. Γι' αυτές άλλωστε αγωνιζόμαστε όσο μπορούμε.

Τις ασχήμιες κρατήστε τις.

Όλες δικές σας.